

Sygn. akt II K 582/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Beata Chojnacka Kucharska

Protokolant Grzegorz Kosowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Bernadety Bartkowiak – Soi

po rozpoznaniu w dniach: 09.09.2014r. i 30.09.2014r.

s p r a w y **W. C.**

syna W. i T. zd. Ł.

urodzonego dnia (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 kwietnia 2014 roku w J. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczenia piwnicznego przynależnego do mieszkania nr (...), po uprzednim wyłamaniu skobla drzwi pomieszczenia piwnicznego dostał się do wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki Z. (...) oraz rower górski J., czym spowodował straty o łącznej wartości 800 złotych na szkodę R. B.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

I. oskarżonego **W. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 kk i za to, na mocy art. 283 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu **W. C.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 12 kwietnia 2014r. do dnia 30 maja 2014r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **W. C.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 120 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 582/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W godzinach nocnych 12.04.2014r. oskarżony W. C. udał się do sklepu, by kupić papierosy. Wracając do miejsca zamieszkania, przechodząc przez park spotkał siedzącego na ławce młodego chłopaka o imieniu K., którego wcześniej nie znał, przebywającego w towarzystwie innych młodych ludzi. Podczas rozmowy z nimi oskarżony zaproponował chłopakowi o imieniu K., by poszedł z nim ukraść rowery z jednego z pobliskich bloków mieszkalnych, gdzie wcześniej pracował na budowie, bo widział tam rowery. Razem z kolegą poszli do wskazanego przez oskarżonego

bloku mieszkalnego ale rowerów, które podczas wykonywania pracy oskarżony tam widział, nie było. Zdecydowali wtedy wspólnie, że pójdą dwa bloki dalej, by dokonać kradzieży. Weszli do jednego z bloków, do piwnicy, znajomy oskarżonego otworzył nieznanym oskarżonemu przedmiotem drzwi do jednej z piwnic wylamując skobel zamykający piwniczne drzwi. W piwnicy tej były przechowywane przedmioty należące do T. B. i R. B.. Spośród znajdujących się tam przedmiotów oskarżony wraz kolegą zabrali dwa spośród czterech stojących w piwnicy rowerów należących do R. B. o łącznej wartości 800 zł. Jeden rower wyprowadził z piwnicy oskarżony, drugi jego znajomy. A. F. widząc to z okna swego mieszkania, chcąc spłoszyć sprawców, zastukała w szybę. Oni rzucili się do ucieczki, a A. F. zawiadomiła Policję. Kolega namówił oskarżonego, by ten poczekał przy rowerach zapewniając, że Policja pewnie nie przyjedzie, a oni będą mogli zabrać rowery z tego miejsca. Kolega udał się po samochód, a w tym czasie na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji i dokonali zatrzymania oskarżonego W. C. oraz zabezpieczyli rowery. Pokrzywdzony R. B. odzyskał skradzione rowery w stanie nieuszkodzonym.

Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. C. k. 75-76,

- zeznania świadka T. B. k. 12-12v. (odpis k. 56),
- zeznania świadka A. F. k. 18-19,
- zeznania świadka J. K. k. 27,
- zeznania świadka R. B. k. 62,
- protokół oględzin miejsca k. 5-6,
- protokół oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną k. 69- 72,
- notatka urzędowa k. 1.

Oskarżony W. C. był uprzednio wielokrotnie karany, przy czym wyroki skazujące zapadły w zdecydowanej większości w latach: 1987 - kwiecień 2001r. Oskarżony opuścił zakład karny w listopadzie 2003r. po odbyciu kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym. Po tym okresie oskarżony był karany tylko jeden raz wyrokiem z dnia 11 października 2012r. za czyny z art. 191 § 2 kk, art. 189 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 193 kk, oba popełnione w dniu 19 lutego 2012r. i wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Dowód: - dane o karalności oskarżonego k. 132-133,

- odpisy wyroków k. 86, k. 87, k. 88-89.

Oskarżony W. C. ma 48 lat. Obecnie wykonuje pracę na podstawie umowy o dzieło, jest dekarzem, z wynagrodzeniem miesięcznym około 2 000 zł. Oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu.

Dowód: - dane osobowo-poznawcze oskarżonego k. 127.

Oskarżony W. C. składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym początkowo nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił (k.33-34), że w momencie, gdy zatrzymała go Policja, był sam, czekał na dziewczynę, z którą był umówiony na 5 rano. Odmówił podania jej bliższych danych. Wyjaśnił, że widział, że w pobliżu stały dwa rowery i nie widział przy tych rowerach żadnych osób. Wyjaśnienia te podtrzymał podczas przesłuchań w dniu 13.04.2014r., w dniu 13.04.2014r. i w dniu (k. 36-37). Składając wyjaśnienia w dniu 14.05.2014r. oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 75-76). Wyjaśnił, że nocą 12.04.2014r. poszedł do sklepu, by kupić papierosy. Wracając do miejsca zamieszkania, przechodząc przez park spotkał młodych ludzi siedzących na ławce. Jednemu z nich zaproponował dokonanie wspólnie kradzieży rowerów z jednego z pobliskich bloków mieszkalnych, gdzie wcześniej pracował na budowie. Razem z kolegą o imieniu K. poszli do wskazanego przez oskarżonego bloku mieszkalnego ale nie było tam rowerów. Zdecydowali więc wspólnie, że pójdą dwa bloki dalej, by

dokonać kradzieży. Weszli do jednego z bloków, do piwnicy, K. otworzył jakimś przedmiotem drzwi do jednej z piwnic w ten sposób, że wyłamał skobel zamykający piwniczne drzwi. W piwnicy tej były przechowywane różne przedmioty. Spośród znajdujących się tam rzeczy oskarżony wraz kolegą zabrali dwa rowery. W czasie gdy wyprowadzali rowery ktoś zastukał w okno. Wtedy K. powiedział, żeby stamtąd iść. Rowery zostawili oparte o pobliski murek. K. powiedział oskarżonemu, by pilnował rowerów, aż on nie wróci do niego samochodem zapewniając jednocześnie, że Policja nie przyjedzie. Kolega udał się po samochód, a w tym czasie na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji i zatrzymali go. Wyjaśnienia te oskarżony podtrzymał w postępowaniu sądowym (k. 124, k. 127-127v.) wskazując na to, że jest to jego szczerze przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego W. C. złożone w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, te w których przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu, zasługują na uznanie za wiarygodne. Treść tych wyjaśnień oskarżonego koresponduje z zeznaniami naocznego świadka zdarzenia A. F., która wskazała na dwóch sprawców kradzieży rowerów, opisała ich wygląd, wskazała też na próbę spłoszenia złodziei poprzez stukanie w okno. Wyjaśnienia W. C. korespondują także z relacją świadka J. K. co do okoliczności jego zatrzymania oraz świadków T. B. i R. B. wskazujących na rodzaj i ilość skradzionych z piwnicy przedmiotów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania zeznań tych świadków. Relacje ich wzajemnie się uzupełniają, nie zawierają sprzeczności, które mogłyby podważyć prawdziwość prezentowanych przez nich wersji zdarzenia. W tych okolicznościach przyznanie się oskarżonego do popełniania zarzucanego mu czynu i wskazanie okoliczności tego zdarzenia zasługuje na uznanie za wiarygodne. W konsekwencji prowadzi do zaprzeczenia wiarygodności pozostałych wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym o diametralnie odmiennej treści.

W świetle powyższych dowodów i ich oceny, nie budzi wątpliwości sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu występkę. Oskarżony dokonał zaboru rzeczy ruchomych wchodząc w ich posiadanie wbrew woli ich właściciela. Zamiarem jego było ich zabicie, a więc chciał z nimi postąpić tak, jak właściciel; działał zatem w celu przywłaszczenia. Do zaboru mienia doszło skutkiem przełamania zabezpieczenia pomieszczenia, w którym rzeczy się znajdowały, wyłamania skobla drzwi piwnicznych przez współsprawcę, którego danych nie udało się ustalić. O działaniu wspólnie i w porozumieniu obu mężczyzn przy popełnieniu tego czynu świadczą jednoznacznie wyjaśnienia oskarżonego i potwierdzające to zeznania świadka A. F.. Niewątpliwie więc oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem. Sąd uznał jednak, że czyn ten zasługuje na ocenę jako wypadek mniejszej wagi. O wypadku mniejszej wagi decydują okoliczności, które są zaliczane do znamion typu czynu zabronionego. Wypadek mniejszej wagi zachodzi wtedy, gdy okoliczności popełniania czynu zabronionego wskazują, że sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości. W literaturze wskazuje się przy tym, że dla takiej oceny nie pozostaje obojętna ocena sprawcy przez pryzmat społecznej szkodliwości jego zachowania, mianowicie ocena, że sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa, by stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo (podobnie Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz pod red A. Zolla, do art. 283 kk., wyd. Zakamycze).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk tj. rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, postać zamiaru, motywację sprawcy. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość działania oskarżonego charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony dokonał zaboru mienia, które obiektywnie nie stanowiło istotnej wartości, także nie stanowiło istotnej wartości także dla pokrzywdzonego z uwagi na istotne zużycie obu rowerów, przy czym mienie to zostało odzyskane w stanie nieuszkodzonym. Wprawdzie wartość mienia nie jest okolicznością decydującą przy uznaniu, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, to jednak umiejscowienie art. 283 w Kodeksie karnym i rodzaj przepisów, co do których można zastosować wypadek mniejszej wagi, gdzie tylko kradzież z włamaniem jest przestępstwem wymierzonym wyłącznie przeciwko mieniu (w przeciwieństwie do pozostałych przestępstw tam wskazanych) daje podstawy do wnioskowania, że wartość mienia w przypadku art. 279 § 1 kk w znacznej mierze przesądza o kwalifikacji z art. 283 kk, chociaż co oczywiste nie jest elementem jedynym, czy decydującym (podobnie Komentarz do art. 283 Kodeksu

karnego, red. Grzegorz Łabuda). Oskarżony dopuścił się tego czynu nocą, mienie to znajdowało się w pomieszczeniach piwnicznych o niskim stopniu zabezpieczenia, a więc w miejscu i porze, kiedy mało prawdopodobnym jest, by można było napotkać tam choćby przypadkową osobę, a uzyskanie dostępu do pomieszczenia, mimo jego zamknięcia, nie jest trudne. Tym samym działanie to z pewnością nie było zuchwałe. Mając sposobność i możliwość dokonania zaboru jeszcze innych znajdujących się tam rzeczy, oskarżony ograniczył swe nielegalne działania jedynie do dwóch rzeczy. Oskarżony nie planował dokonania kradzieży tego mienia, wyłącznie przypadek sprawił, że dopuścił się tego czynu. Podczas przypadkowej rozmowy z osobą nieznaną wpadł na pomysł dokonania kradzieży, który od razu, bez przygotowania zrealizowali. Nie mieli narzędzi do pokonania zabezpieczenia, ani nawet planu, co zrobić ze skradzionymi rowerami, jak je przetransportować z miejsca kradzieży. Oskarżony przyznał przy tym, że to on był inicjatorem kradzieży, a ustaleń takich bez wyjaśnień oskarżonego nie można byłoby czynić. To dało podstawy do uznania, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, co znalazło wyraz w opisie czynu i kwalifikacji prawnej przypisanego czynu.

Zważywszy na to, że oskarżony nie planował dokonania czynu, zamiar ten pojawił się nagle, mając na uwadze motywację oskarżonego Sąd uznał, że stopień winy oskarżonego należy ocenić jako umiarkowany.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Orzekając wobec oskarżonego W. C. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz stopień winy oskarżonego, okoliczności wpływające na ocenę stopnia społecznej szkodliwości i winy. Sąd uwzględnił także postawę oskarżonego w trakcie postępowania i jego przyznanie się do popełnienia czynu oraz złożenie szczerych wyjaśnień, obiektywnie niewysoką wartość skradzionego mienia, odzyskanie skradzionego mienia przez pokrzywdzonego w stanie nieuszkodzonym i to niezwłocznie. Sąd uwzględnił także uprzednią karalność oskarżonego. Oskarżony był wprawdzie uprzednio wielokrotnie karany, jednakże wyroki skazujące zapadły w zdecydowanej większości w latach: 1987 - kwiecień 2001r. Oskarżony opuścił zakład karny w listopadzie 2003r. po odbyciu kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym. Po około 9 latach po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony był karany tylko jeden raz wyrokiem z dnia 11.10.2012r. za czyny z art. 191 § 2 kk, art. 189 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 193 kk, oba popełnione w tym samym dniu, 19.02.2012r. i wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. To daje podstawy by twierdzić, że oskarżony nie jest sprawcą wysoce zdemoralizowanym i uzasadnia także orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara tak ukształtowana w pełni spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Uprzednia karalność oskarżonego, a przy tym popełnienie przestępstwa w okresie próby zakreślonym wyrokiem z dnia 11.10.2012r. i nierespektowanie w pełni rygorów związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, co wynika z przebiegu dozoru sprawowanego nad oskarżonym w tej sprawie, dało podstawy do ustalenia, że brak jest podstaw do postawienia względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zdaniem Sądu tylko krótkoterminowa kara o charakterze izolacyjnym spełni cele wychowawcze wobec oskarżonego i zapobiegnie popełnieniu przez niego przestępstw w przyszłości. Podstawą wymiaru kary był wyłącznie art. 283 kk, gdyż przepis ten modyfikuje wymiar kary za przestępstwo kradzieży z włamaniem w sytuacji przyjęcia wypadku mniejszej wagi wskazując samodzielnie granice wymiaru kary.

Wobec zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 12.04.2014r. do dnia 30.05.2014r. okres ten, z mocy art. 63 § 1 kk, został zaliczony na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zważywszy na to, że oskarżony uzyskuje miesięczne dochody na poziomie około 2000 zł., nie ma nikogo na utrzymaniu Sąd uznał, że zaistniały podstawy do obciążenia oskarżonego w całości kosztami sądowymi z mocy art. 627 kpk, wymierzając także opłatę od kary pozbawienia wolności - 120 zł. w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.